

„Ristiisja Reinowadder olli nattuke aega teed siin, imustas teiega kofko sada, satis teile paljo terwisid, käsks teid norepölswe peale möttelda, ja söimas meid wderaks-lapsiks!“ Seal üidis uhke Kriimsilma emand sure wiuhaga: „sedda teotust tahhan temale kätte tassuda!“ ja ruttas Reinowadderi jälgi möda koddunt jälle ärra. Tük aea pärrast, kui ta rebbase kätte sai, ütles ta tullise wiuhaga: „Mis sõno ja söimajuttusi ollete mo laste wasto lobbisenud? Selle eest tahhan teile aiaast näidata!“ Ja seddamaid sassis wana-moor Reinowadderi abbemest kinni ja akkas tedda rapputama. Reinowadder peastis enast waewaga lahti ja andis jalgele tuld, agga Kriimsilma emand olli tema kannul. Seal juhtus imelikko lugugusi! — Ühhe laggund kiwione seinad seisid ligigimail mäerunka otsas, senna pole tõttasid mõllemad, ja rebbane pörkas saggedast, otsego jännes koerade ees kõrwale; seina-määr olli ühhes kohhas lõhkend, praggo ni lai et Reinowadder wäggise läbbi mahtus; suur tuggewa lehhaga hundi emand pistis fireste niina prao wahhele, pallitas, tõukas, litsus ja tõmbas, rebbase järrel puggedes ikka süggawamale sisse, ja pigistas oma lehma wimalis nõnda kinni, et ei sanud eddast egga taggasi. Reinowadder juhtumist nähhes jooksis rutto teiselt poolt wälja, tulli majja ümber taggasi ja teggi Kriimsilma morile koera kombel nalja. Agga hundi emand ei olnud sõnadega ihnuis, waid söimas irmsast ja kissendas söideldes: Se on üsna

telmi ning warga tö! Rebbane kostis: „Mis enne ei sigginend, sigginego täna.“ — Kui wimalis emand waewaga seina prao wahhest lahti peasis, olli Reinowadder jubba ni laugele jõudnud et kätte samist eham lota ei olnud. Ja Kriimsilma emanda õigust nõudmine ja auwarjamine sai kahewõrra lautuseks.

Lätki nüüd taggasi watama, mis Hints lõksus teeb. Kui mehhike lingus enast tundis, akkas ta kassipillil kibbedast laulma. Mart kargas kissa peale süngist wälja, üteldes: õnnelikul tunnil pannin silmuse augo ette; warras on wangis, nüüd peab ta kulle inna mulle kätte maksma! Siis puhkus ta tuld ülesse, ärratas issa, sullase ja mu perrerahwa ühest ja üidis: rebbane on wangis! lätki tedda süggema! Nüüd kargasid sured ja weiked assemelt, ja Mart läks, wemmal käes, otsekohhe kassi kissa peale, andis pimmedas ühhe matsa ni hirmsast kassile päbhe, et üks silmamuna wälja kukkus. Jaggamees tontis nüüd waest kassi, tedda rebbaseks piddas, ja sullane tulli raudangoga, misga kaawargale otsa tahtis löa. Hints surma-tund seisis silma ees; agga seal kargas ta wiuhaga ning walloga maast üles, õnnetumal kombel sullase reite wahhele kinni, ja ammuustas ning kriimustas meest irmsaste ja narris mehhe kolledast ärra: seddawisi oma laddund silma rahwale kätte tassudes. Kiffaga langes sullane wallo kätte miinestuse mahha. Suur ehmatus tulli kõigide peale ja kela perretüdrukko mõtlemast, sellepärrast ütles ta täie